

na tom hůře, než tomu bylo dosud podle ustanovení civilního soudního řádu, což dojista nebylo úmyslem zákonodárcovým.

Z toho, co vyloženo, je tedy zřejmé, že žaloby na zrušení rozhodnutí rozhodčího výboru nebyly vyloučeny ustanovením § 38 zákona o pracovních soudech a že jest pro ně použití ustanovení § 596 c. ř. s. To platí nejen o tříměsíční lhůtě k podání žaloby a lhůtě pro žaloby o obnovu civilním soudním řádem stanovené (§ 596, odst. 2 a 3, c. ř. s.), ale též o příslušnosti, ježto rozhodovati o žalobách na zrušení rozhodčích výroků jest — i po zřízení pracovních soudů nebo oddělení okresních soudů pro spory pracovní — vyhrazeno řádným soudům, jak nejvyšší soud odůvodnil již v rozhodnutí ve Sb. n. s. č. 13883, k němuž se odkazuje.

V souzené věci je žaloba zevně označena jako žaloba o bezúčinnost nálezu rozhodčího výboru při společenství pekařů ve Velké Praze a bylo podle jejího konečného návrhu žádáno jen, aby dotčený nález byl zrušen. Jde tu o žalobu ve smyslu § 596 c. ř. s., a ježto žaloba byla podána u pracovního soudu a žalobu projednal a rozhodl v první stolici pracovní soud a v druhé stolici odvolací soud ve věcech pracovních, složený podle § 32 zákona č. 131/1931 Sb. z. a n., bylo nižšími soudy rozhodnuto o věci, která nenáleží před soudy pracovní (§ 28, odst. 1, č. 3 zákona č. 131/1931 Sb. z. a n.) a k této zmatečnosti bylo přihlížeti z úřadu (§§ 471 č. 7, 494, 513 c. ř. s. a § 35 zákona č. 131/1931 Sb. z. a n.).

Bylo se proto usnésti, jak ve výroku uvedeno (§§ 477, odst. 1, 478, odst. 1, 513 c. ř. s. a § 35 zákona o prac. soudech).

Čís. 16998.

Pořad práva pro žaloby proti bývalému vnucenému správci na náhradu škody nebo pro bezdůvodné obohacení po skončení exekuce vnucenou správou, jde-li o položky, o nichž v řízení exekučním (při schválení účtu) nebylo rozhodnuto.

(Rozh. ze dne 23. června 1938, R II 91/38.)

Žalovaný, jenž byl vnuceným správcem domu č. p. 14 v Z., zaplatil roku 1933 na daňový dluh povinných spolumajitelů uvedeného domu za berní rok 1930 a další léta hotově 3.732 Kč 75 h a v cenných papírech 3.794 Kč 85 h, dohromady 7.527 Kč 60 h, ale účtoval jako vnucený správce domu jako vydání na daně 10.057 Kč 50 h, tuto částku obdržel a ponechal si rozdíl 2.559 Kč 90 h, t. j. 25% slevu podle § 7 zákona o půjčce práce č. 48/1933 Sb. z. a n., příslušející daňovému dlužníku. K roku ustanovenému na 11. prosince 1933 k schválení účtu vnuceného správce byli řádně obesláni všichni tři povinní, z nichž se

dostavili dva, t. j. žalobce a Anna K., kdežto třetí povinný Otto J. se k roku nedostavil. Účet předložený správcem byl exekučním soudem schválen. Proti schválení nepodali námitky ani Anna K., ani žalobce, jenž se domáhá na žalovaném vnuceném správci zaplacení 1.517 Kč 94 h, t. j. příslušného dílu připadajícího na něho z částky 2.529 Kč jako spoluvlastníka uvedené nemovitosti. Proti žalobě namítl žalovaný nepřípustnost pořadu práva. Soud první stolice zamítl námitku nepřípustnosti pořadu práva. Rekursní soud vyhověv uvedené námitce, odmítl žalobu. Důvody: Vyličený stav musil býti účastníkům a soudci znám při náležitém zkoumání předloženého dokladu berního úřadu. O předvolaných osobách, které se ani k roku nedostavily ani před tím připomínek nepodaly, pokládá se za to, že účet uznávají za správný (§ 116 ex. ř.). Rekursní soud se připojuje k právnímu názoru, vyslovenému v rozhodnutí bývalého nejvyššího soudu ve Vídni ze dne 7. října 1908, Rv II 663, otištěném v Právniku 1909 na str. 501, že se na vnuceného správce žaloba z vedení správy vůbec nedopouští a že mu lze uložit náhradu jen z moci úřadu v řízení nesporném. Na vnuceného správce nelze vůbec podati žalobu z vedení správy, neboť o námitkách účastníků oprávněných k nim a o vysvětlivkách vnuceného správce rozhoduje pouze exekuční soud při zkoumání a schválení účtu ze správy. V souzené věci exekuční soud po výsledku oprávněných účastníků schválil účet ze správy a náhrady vnucenému správci neuložil. Není proto jakákoliv žaloba z vedené správy proti bývalému vnucenému správci možná. Neobstojí právní názor prvního soudu, že se řečené rozhodnutí na souzenou věc nehodí, ježto tu jde o případ, kdy se vnucený správce dopustil nezákonného postupu, a že se takového případu ono rozhodnutí netýká. Mylný jest i právní názor žalobcův, že lze žalovati jen potud, pokud se takové nároky uplatňují za trvání exekučního řízení. V důvodech dotčeného rozhodnutí nejvyššího soudu ve Vídni jest výslovně uvedeno, že se na vnuceného správce žaloba z vedení správy vůbec nedopouští. Poněvadž tudíž první soud rozhodl o věci, která nepatří na pořad práva (§ 477 č. 6 c. ř. s.), bylo rozhodnouti, jak shora uvedeno.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Žalovaný jako vnucený správce nemovitosti zapsané ve vložce č. 14 pozemkové knihy Z. vyúčtoval ve správním účtě za dobu od 10. března 1933 až do 9. října 1933 mezi výdaji 11.799 Kč také zaplacené daně 10.057 Kč 50 h, z nichž ve skutečnosti bylo zaplaceno pouze 3.732 Kč 75 h v hotovosti a 3.794 Kč 85 h v cenných papírech, kdežto zbytek 2.529 Kč 90 h byl vpravdě 25%ní slevou na daních získanou podle § 7 zák. ze dne 21. března 1933, č. 48 Sb. z. a n. o půjčce práce. Žalovaný upsal sice — jak tvrdí — uvedenou půjčku práce z vlastních prostředků, pojav však jejich hodnotu do výdajů učiněných z výtěžku vnucené správy, dostal tím náhradu za vydání jím snad zálohou předem učiněné a netvrdí, že mu tím vznikly ještě jiné doposud nenahrazené náklady.

Ježto žalovaný na zaplacených daních vykázal celou částku 10.057 Kč 50 h, bylo by bývalo jeho povinností, aby získanou daňovou slevu podle pravidel účetnictví správně vykázal také jako příjem, což však neučinil. Složený účet vnuceného správce byl exekutním soudem podle §§ 116, 117 ex. ř. schválen, při čemž podle § 166, odst. 2, ex. ř. o předvolaných osobách, které se ani k roku nedostavily ani před ním připomínek nepodaly, — k nimž v souzeném případě náleží též žalobce a spoluvlastníci, kteří mu své nároky postoupili, — se pokládá, že podaný účet uznávají za správný. Tato zákonná domněnka však nevylučuje možnost, aby — nehledíc na formání pravoplatnost rozhodnutí soudu, který schválil složený účet — byla zjednána potřebná náprava, vyskytnou-li se v účtě včas neshledané chyby v počítání (§ 78 ex. ř., §§ 419, 430 c. ř. s.), anebo nebyly-li všechny v úvahu přicházející položky buď na straně výdajů anebo na straně příjmů zúčtovány, neboť opačný výklad vedl by k tomu, že by jednotlivý účastník řízení nebo vnucený správce mohl býti zkrácen anebo obohacen. Je-li exekutní řízení již skončeno a nelze-li tedy k vypuštěným položkám dřívějšího účtu přihlédnouti při složení dalšího účtu za pozdější období, nelze pořad práva k uplatňování takových nároků vyloučiti, a to ani proti bývalému vnucenému správci, jestliže o tomto nároku exekutní soud vůbec nerozhodl (§ 114 ex. ř.), a když se žaloba — jako v projednávaném případě — opírá o právní důvod bezdůvodného obohacení a náhrady škody.

Čís. 16999.

Souloží ve smyslu § 163 obč. zák. je takový úkon pohlavního života, který může vésti k oplodnění ženy; může jí býti i jakékoliv spojení pohlavních orgánů muže a ženy vůbec, ba i pouhý jejich dotyk.

(Rozh. ze dne 23. června 1938, Rv II 476/38.)

Žalobě, kterou se žalobce domáhal zajištění nemanželského otcovství žalovaného a placení výživného, soud první stolice vyhověl, kdežto odvolací soud ji zamítl.

Nejvyšší soud uložil odvolacímu soudu, aby dále o věci jednal a znovu rozhodl a uvedl v otázce, o niž tu jde, v

důvodech:

Odvolací soud sice uvádí ve svém rozsudku, že »zjistil, že žalovaný s nemanželskou matkou v kritické době tělesně nesouložil«, z jeho vývodů však vyplývá, že si správně neuvědomil pojem soulože ve smyslu zákona.

Odvolací soud nevylučuje, že mezi oběma k úkonům pohlavního života došlo, ale nezjišťuje, v čem úkony ty záležely a co se mezi žalovaným a nemanželskou matkou vůbec odehrálo, spokojuje se tím, že